

svinde i den Forstand, at de forvandles til smaa Der, adskilte ved Kanaler. Det bliver altsaa det Samme, hvad den indre Ryst angaar, om der er Smaaver tilbage, eller hele Tangen ryddes af Veien, og der er tillige den Ensartethed, at efter at de begge vare befaestede, viste det sig, at Fæstningerne faldt paa dem begge ved den første Stormflod, hvilket er meget naturligt, da de paa begge Steder ligge i Nærheden af Kanalen. Rystfikringskommissionen foreslog Ruinerne reiste paa begge Tanger, og Betænkningen blev afgiven den 19de November 1883. Den høitagtede Indenrigsminister henholdt sig til en Erklæring, han havde modtaget fra 3 særlig sagtyndige Mænd. Jeg kan godt forstaa, at den høitærede Minister slutter sig til denne Erklæring, som jeg i det Væsentlige ogsaa slutter mig til. Uagtet jeg ikke staa paa samme Standpunkt som den ærede Minister, finder jeg dog, at den har et meget naturligt Udgangspunkt. Men omtrent et Aar efter, at Rystfikringskommissionens Betænkning var afgiven, afgav de tre særlig sagtyndige Medlemmer af Kommissionen den Erklæring, som den høitærede Indenrigsminister nylig henviste til, at den nordlige Tange, som Aaret iforveien var indstillet dertil, nu skulde dækkes, og at hele det Parti, som ligger Nord for Kanalen, ogsaa skulde dækkes; men da Forholdene nu ere saa ensbaade for den sydlige og nordlige Tange, hvorfor skulde man da ikke i alt Fald se sig noget for, forinden man foretager de store Foranstaltninger ved Rejsning af den Mangfoldighed af Høfder, der nu ligge faldne? Det forekommer mig, at denne Opgivelse ikke alene af denne, men af en større Del, som jeg siden skal komme til, just ikke beviser, at den ærede Rystfikringskommission har staaet paa et særligt klart og fast Standpunkt, og da dens Standpunkt oprindeligt ikke har været klart, forekommer det mig, at der nu kunde være særlig Anledning til at faae Spørgsmaalet opklaret, hvilket kun kan ske ved at vedtage Mindretallets Vædringsforslag. Det er en Selvfølge, at naar der er Tale om at bringe saa store Offre, maa man se hen til, hvad der kan reddes ved de uhyre Summer, man anvender. Limfjordskysten er ikke, som min ærede Kollega for 8de Areds bemærkede, udsat for stor Fare. Som Forholdet er for Dieblittet, og efter hvad der er antydet af de Sagtyndige med Hensyn til den nordlige Tange, formener jeg, at naar der paa den sydlige opføres Diger for at forhindre Oversvømmelser og derved nye Kanalannelser, da er Alt det gjort, som foreløbig er nødvendigt, og saa er der ikke ved det

Øvrige, hvorom der er Tale, nemlig Opførelsen af Høfder, nogen Fare for, at der skulde ske Ulykker. Det er da ogsaa kun de paa selve Rystgrændsen stedfundne Odelæggelser, hvorom der kan være Tale. Min ærede Kollega paaviste, at der boede en stor og meget drifstig Befolkning paa Limfjordstangen, men det var rimeligvis en Fortalelse; thi det ærede Medlem veed ellers godt, at der bor meget faa, saa godt som ingen Mennesker der. Der ligger paa selve Thyborøn, saa vidt jeg veed, 10 smaa Huuse, beboede af omtrent 50 Mennesker. Det er selve Limfjordstangen, hvortil min ærede Ven henviste og paaviste, at der boede en meget solid og drifstig Befolkning, som man skulde sørge for ikke blev fordreven. Det er ikke store Odelæggelser, der ville finde Sted, i Sammenligning med de store Offre, der skulle bringes. Odelæggelsen bestaar hovedsagelig i nogle Bygninger, der skulle omflyttes. Jordarealet er ubetydeligt, og den Kommission, som har været nedsat til at tage Forholdene, har vurderet hele den Stæde, der formenes at ville ske i saa lang Tid, som den første Høfdebygning kan være, til cirka 300,000 Kr. En Indberetning derom vil for Øvrigt findes i Ministerialtidenden for 1885 Nr. 33. Da det er Havets successive Fremrykning, der bevirker, at de enkelte Huuse maa flyttes ind, er det selvfølgelig, naar man ser saa langt hen i Tiden som til en Tid af 50 Aar, tvivlsomt, om de Befæstninger, vi anlægge der, til den Tid ville existere. Men ser man saa langt hen i Tiden, saa vil hele det Tab, der lides paa Kysten, ikke komme til at udgjøre mere end en Million Kroner. Der er saaledes et ualmindelig stort Misforhold mellem de Offre, der skulle bringes, og hvad der kan reddes. Jeg har derfor anset det for min Pligt at advare mod at gaa videre uden nøie Overveelse, inden Statskassen bindes til Foranstaltninger, som ville medføre store Offre, hvis Størrelse man ikke kan kjende. Man kan ikke vide, om det bliver 10 eller 20 Millioner, men at det ikke vil blive staaende ved 6 Millioner, som det ærede Medlem og Rystkommissionen er gaaet ud fra, er meget let at godtgjøre. Det er meget let at paavise, at de 8 Millioner, der ere opførte paa det Forslag, den ærede Rystfikringskommission har forelagt, maa fordobles, men hvor ofte de maa fordobles, vil Tiden vise. Jeg skal henvise til en af Rystfikringskommissionens sagtyndige Medlemmer foretagen Underøgelse af fremmede Ryster, og den vil bevise, hvor usikkert man gaar frem ved Rystfikringsarbejder. Kommissionens to ærede sagtyndige